

ДЪРВАРЯТ И ЗМИЯТА

chitanka.info

В една висока планина живеел беден дървар. Колибата му била на хубава зелена морава сред най-гъстата гора. Дърварят имал само един син и затуй много го обичал. Искал синът му да бъде добър човек и затова го кръстил Добри. Докато била жива майката, момчето стояло при нея, но когато умряла, дърварят почнал да го води със себе си на работа. То никога не се отделяло от баща си, играело си наоколо, събирало клонки, късало цветя и слушало песните на птиците в гората. Когато бащата се изморявал, сядал на някой отсечен труп да отдъхне и разказвал на момчето за живота на горските обитатели. Така го научил да обича всички живинки и да не се страхува от тях. Момчето се сприятелило с животните в гората, хранело ги, а те идвали да ядат от ръката му.

Минали години. Бащата остарял. Един ден сякъл много дървета, изморил се и вечерта умрял. Синът му вече бил станал висок и хубав момък. Той взел занаята на своя баща. Изкарвал малко, живеел бедно, но бил доволен, че е сред животните в гората и може да им се радва.

Един зимен ден Добри сякъл голяма бука. Забил клинове и разцепил дървото. То било кухо и от него паднала голяма шарена змия. Тя се опитала да повдигне глава, но била съвсем измръзнала. Младият дървар стоял със секирата на рамо и гледал как змията се мъчи. Изведнъж чул глас:

— Дърварю, не ме убивай! Виж, умирам от студ! Вземи ме в пазвата си да ме сгрееш! Ако ме спасиш, ще станеш най-честитият човек на земята.

Дърварят съжалил змията, взел я в ръцете си, погалил я и я сложил в пазвата си. Прибрал се вкъщи и запалил огнището, за да сгрее змията. Тя изпълзяла до огъня, вдигнала глава и рекла:

— Ти ми спаси живота! Това аз няма никога да забравя! С доброто, което стори за мен, ти придоби силата да направиш три големи добрини. Но помни, че и всяка твоя клетва ще се изпълни. Затова мери думите си и никога не проклинай!

И щом казала това, змията се изправила на опашката си и се хвърлила в огъня. Лумнал чуден шарен пламък и излязъл през комина, а с него изчезнала и змията.

Младият дървар заживял както преди, но тази случка не излизала от ума му. Където и да ходел, където и да седнел, все си мислел за чудната змия и за нейните думи.

В едно далечно царство настъпила голяма суша. Всичко изсъхнало и изгоряло. Земята се обърнала на пустиня. Не останало ни едно зелено дръвце, ни едно цвете, ни една тревичка. Само пясък и камъни се стелели от единия до другия край на царството. Настанал глад, завърлували болести. Хора и животни измирали по градове, села и пътища. Царят разгласил по целия свят, че ще даде половината от царството си на онзи, който избави народа му от сушата.

Дърварят чул за бедата на далечния народ и за обещанието на царя. Спомнил си думите на змията, решил да отиде там и ако е рекъл Господ, да помогне на хората. Направил една кутия, нашарил я цялата с рисунки и я преградил на три. Отишъл в полето сред най-буйното жито, откъснал трите най-големи класа и ги сложил в едната преграда на кутията. После отчупил от лозята трите най-големи грозда и ги турил във втората. А от градините избрал трите най-хубави червени ябълки и ги наредил в третата преграда.

Така се приготвил младият дървар и тръгнал на път към далечното царство. Дълго, дълго вървял той и най-после стигнал в пустата земя. Отишъл направо в царския палат. Царят бил стар и много отчаян. Той посрещнал с радост младия пътник, щом разбрал защо е дошъл, и наредил на всички поданици да го слушат и да му се подчиняват.

На другия ден царят и гостът станали рано. Пред палата ги чакала царската колесница, впрегната с хубави коне. Качили се царят и дърварят в колесницата и потеглили. Старият цар бил много умислен. От време на време от очите му падала сълза и се търкулвала по набръчканото му лице. Той дълбоко въздъхнал и казал:

— В тази равнина преди растеше златно жито и народът ми беше весел. Сега земята се е напукала, вятърът носи сух пясък, а хората боледуват и умират от глад.

Дърварят отворил шарената кутия, извадил трите житни класа, стрил зърната, хвърлил ги на три страни и благословил:

— Каквото е било преди, да бъде и сега!

Изведнъж рухнал силен дъжд. Всичко се разделенило и по цялата равнина започнало бързо да расте и да зрее жито.

На следния ден пак излезли двамата с царя и започнали да изкачват един гол баир. Царят пак бил тъжен и рекъл:

— По тези баири имаше лозя като гора и песните на млади и стари се чуваха чак в моя палат. А сега всичко е пусто...

И наистина само тук-там чернеели голи чукани на стари лозя. Дърварят извадил трите грозда, оронил зърната, пръснал ги на три страни и рекъл:

— Да бъде благословена тази земя, каквато е била, за радост на стари и млади!

Лозята поникнали, израснали високи и гъсти, пуснали реси, а гроздовете наедрели и започнали да зреят. Деца и старци, моми и ергени веднага дошли и се заловили да берат гроздето. Весели песни огласили полето.

На третия ден царят и неговият гост тръгнали към голяма долина. Там земята все още била суха и пуста. Царят и сега бил тъжен и рекъл:

— В тази долина имаше чудни градини — тук растяха най-хубавите овошки, каквито няма никъде другаде по света, а сега не се вижда нито дърво, нито пък птица прелита.

Дърварят Добри извадил трите червени ябълки, хвърлил ги на три страни и казал:

— Да бъде, каквото е било! И всяко дърво да натези от плод!

И веднага поникнали най-различни овошки, раззеленили се, цъфнали и клоните им натезали и се превили до земята от плод.

Всичко станало така, както повелил младият дървар. Земята се превърнала в райска градина. Царят много се зарадвал. Завел госта си в най-хубавата зала на царския палат. Пред мраморно огнище, от което се разнасял мирис на благоуханни треви и тамян, била сложена богатата трапеза. Царят нагостил своя гост и рекъл:

— Синко, ти спаси царството и народа ми. На тебе Бог ти е дал добрина и сила. Как да ти се отплатя? Каквото и да ти дам, малко ще е за чудесата, които стори. Но както съм обещал, вземи половината ми царство и го управлявай. А след смъртта ми ще получиш цялото царство. Аз съм стар и нямам наследник. Едно време имах жена и дъщеря. Ала жена ми умря и аз се ожених повторно. Втората ми жена доведе своята дъщеря. Тя обичаше само нея, а моята мразеше. Един ден, когато не бях тук, злата ми съпруга завела дъщеря ми на разходка в гората и я изгубила. Оттогава аз повече не съм я виждал и всичко в царството ми тръгна на зле...

Едри сълзи започнали да се стичат от очите на стария цар. Той въздъхнал и през плач рекъл:

— Ех, какво ли не бих дал да мога да намеря милото си дете!

Едва изрекъл царят това, и през отворения прозорец пропълзляла шарената змия. Той се изплашил и извадил сабята си, за да съсече влечугото, но дърварят го спрял. Познал той старата си познайница, която спасил в гората от студ. Тя се приближила до огнището, изправила се на опашката си и се хвърлила в огъня.

Пламнали големи розово-червени пламъци и от тях излязла една хубава девойка. Лицето ѝ било румено като пламъка, а на устата ѝ се появила усмивка.

— Тате — рекла девойката и прегърнала стария цар, — твоята дъщеря е жива и сега стои пред теб! Мащехата ми ме мразеше и искаше да ме погуби. Един ден, когато тебе те нямаше, твоята жена ме отведе в гората при зла магьосница и тя ме превърна в змия — всички да ме мразят, да се боят и да бягат от мен. Така аз се скитах дълго съвсем сама из гората. Магьосницата се смили над мен, намери ме и ми каза, че ще се върна вкъщи, щом се намери добър човек, който да ме сгрее до сърцето си. Аз намерих такъв човек точно преди смъртта си. Твоят гост, тате, е този добър човек. Той ме спаси!

А мащехата и доведената дъщеря на царя, които подслушвали зад вратата, влезли, нахвърлили се върху царкинята и се развикали:

— Лъжеш! Лъжеш, никаквице!

Дърварят не се стърпял, вдигнал ръка и казал:

— Ах, вие, кукумявки проклети!

В яда си той бил забравил, че не трябва да изрича клетва или лоша дума. И мащехата и нейната дъщеря тозчас се превърнали в кукумявки. Запърхали и се разкрещели, после излетели през прозореца и се изгубили в небето.

Царят оженил дърваря Добри за дъщеря си и му дал цялото си царство. И тримата заживели весело и честито.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.